

Probudil jsem se už ve čtyři. Pršelo. Déšť drobně, ale pravidelně klapkal do dvojitého pláště stanu. Občasné závan větru přihnaly ostré husté staccato, jako když hodíte hejnu slepic na zem hrst obilí. Měl jsem spoustu času. Nebavilo mne spát. Vůbec jsem poslední dobou málo spal. Strašně jsem záviděl okolním stanům. Vysílaly do tmy tenoučké hvízdok nosních dírek, hrdelní uchrapování i těžké dunivé řezání, neklamně známky toho, že jejich osazenstvo je zrovna v nejlepším. Na mě neplatil ani údajný spojenec spáčů : deštivé počasí. V tomhle ohledu na mě neplatilo nic.

Znovu jsem mrknul na svítící ciferník hodinek. Uteklo teprve pár minut. Ach jo!

Ve stanu bylo těsno. Věci v noci v rychlosti naházené do malé předsíňky se tlačily dovnitř. Nohy jsem měl ponořeny v poloprázdném batohu a pod hlavou kupu oblečení. Vedle mne ležela Babeta, zajatá do spacáku, že s bídou vykukovalo pár blond vlasů. Divně stočená do klubíčka hrnula mě kamsi do rohu. Doprdlepráce!

S námahou jsem se otočil na záda a ruce si dal pod hlavu. Bylo teplo. V malém prostoru se ještě zdržovala energie vyprodukovaná zde před pár hodinami, cítil jsem vůni zpceného podpaží, vlhkých prsů, klína a jemný dívčí parfém.

* Včerejší večer proběhl vydařeně. Potlach fičel podle zaběhaného scénáře a od osmi do půlnoci jsme nestačili křičet umí, smát se a statečně jsme upíjeli z flašky rumu, jinak odložené na zdupané trávě. Pak se párkrát zablýsklo, zahřmělo a prudký slejvák rozehnal i ty nejskalnější a také ohni zasadil smrtelnou ránu.

Zmatená světla baterek, tlumené klení, horečné sykání zipů. Do toho provazce vody bušící do plátěných domečků a vzápětí první postižení: některé staré dřevěné cely nevydržely. Náš stan byl zánovní a odzkoušený. Vletěli jsme do něj jako potápěč do záchranné klece v moři plném žraloků.

Dunění hromů, dávky oslnivých blesků, které prosvěcovaly stan, jako by byl z igelitu - dobrá kulisa pro zamilované romantiky. Tvář Babety, sinalá s tmavými očními důlky, plochá, jakoby bez perspektivy, zjevovala se ve zlomcích sekund hned pode mnou a vzápětí zase nahoře, jak diktovala vášeň, vynořovala se nečekaně z té obscénní Laterny Magiky aby se hned propadla do hluboké absolutní tmy, ve které se zmítalo a vzájemně na sebe doráželo klubko hadů.

Zklidnili jsme se, unaveni samy sebou, až když bouře odešla dolů údolím, zadržáváje ještě za špičky smrků na hřebenech brumrala si cosi pod fousy, spokojená se svým výkonem a v dobrém rozmaru, pohladila celý tábor jemným měkkým deštěm.

Leželi jsme s Babetou na spacácích, oddechovali a hleděli nad sebe do neviditelné střechy stanu, do toho tenkého plátna, které dokázalo spolehlivě oddělit dva , na chvíli zdivočelé světy, jež však svou podstatou už od pradávna patřily k sobě .

Babeta, ještě plná zážitků, nezvykle procítěně šeptla : “ Víš Monty, to bylo fakt dobrý.“

A našmátrala mou ruku.

“ Hmm,“ řekl jsem (v takových okamžicích nemám moc náladu se vykecávat), pohladil jsem tu její a vzal jsem to až od lokte. Pak jsme chvíli mlčeli a když jsem zaslechl pravidelné oddechování, našel jsem kdesi pod sebou baterku, v jejím slabém světle jsem rozepnul zmuchlaný spacák, zabalil Babetu do něj a pak jemně, jako bych se najednou ostýchal, jsem jí z čela odhrnul pramínky zpcených vlasů.

* Před pár dny, ve středu, seděli jsme s Babetou na trávě u řeky. Vystřelili jsme ze sleziny o něco dřív, jen abychom měli chvílku pro sebe. Řeka nešuměla ani nehučela, jen tak kolem líně tekla. Leskla se odrazem pouličního osvětlení na olejnaté hladině a posetá listím a chmýřím z

nedalekých topolů, vypadala jako ještě neuklizená podlaha vesnické sokolovny ráno po hasičském bále. Tráva byla studená a taky ne moc čistá a po silnici na protějším břehu jezdila auta o sto šest s rozsvíceným světly. Na mostě přes řeku občas zaduněl vlak.

Civěli jsme nahoru, na tmavou oblohu s mihotavými světýlky a černými dírami a přestože podmínky pro čtení z hvězd nebyly nejvhodnější, Babeta se jaksi zasnila: "Dívej na tu parádu, na to žůžo. Kolik jich asi může bejt? Milióny." Odpověděla si sama.

„No,“ odkašlal jsem si. Teď jsem měl zrovna chuť být realista. Za každou cenu. "Ono se to sice tak říká, ale ve skutečnosti jsem někde čet, že z každý polokoule lze pouhým okem spatřit maximálně tři a půl tisíce hvězd."

„Teď kecáš,“ podotkla Babeta shovívavě. "A proč hned polokoule? Copak to nevidíš, kolik jich je? Tak schválně, jestli jsou jich jenom tři tisíce, tak je spočítáme. A začneme támhle nad mostem." Ukázala prstem.

„Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm.“ Podepřela si ruku s nataženým ukazováčkem druhou rukou a počítala a počítala.

Hleděl jsem pobaveně na její obličej, jehož profil se temně rýsoval proti zrcadlící hladině řeky, občas akcentovaný odleskem reflektoru z druhého břehu. Sveřepý realista ve mně se kamsi vytrácel. Při číslovce šedesát osm už byl tak malinký, že se skutálel dolů do trávy.

Ruku, která trčela k nebi jak výzva, jsem přitáhnul k sobě, vzal jsem ji kolem ramen a přitulil se .

„Víš, asi jich fakt bude víc, možná i milion, možná několik.“ Zradil jsem sám sebe za vůni blondatých vlasů. Pak jsem našel v jejich houštích ušní lalůček a zlehka se ho dotknul rty.

„No vidíš,“ řekla s nadhledem, „taky nemusíš vědět všecko.“ Natočila se ke mně a vyčítavě dodala : „Ale mohls mě nechat dopočítat stovku.“

*

Přestalo pršet. Nastalo divné ticho, které mě dojívalo. Najednou jsem se na louce mezi odfukujícími, chrápajícími a prdícími stany cítil osaměle. Jako by náhle odešel dobrý společník a já za něj nadlouho neměl náhradu. Odtrhnul jsem sucháč ze vchodu, cíp promočené plachty odhodil stranou a vpustil do stanu příslib svítání. Vplížilo se dovnitř pomalu, jako nemotorný tlustý brouk, ale když už se tam uhnízdilo, nehodlalo odejít.

Babeta se zavrtěla. Vystrčila rozstřápenou hlavu ze spacáku a zalapala po dechu. Shlédl jsem na nejasnou skvrnu představující její obličej. Mlhovinu erotična zatím studený vzduch valící se z venku vytěsnit nedokázal. Rozepnul jsem dlouhý zip a přitiskl se k ní.

„Co blbněš, dyť je nóc,“ zahuhlala nazlobeně a odvrátila hlavu. Zároveň celá ztuhla v pozici instinktivní obrany. Přemohl jsem její ruce, kterými se nemotorně chtěla chránit a neoholenou bradou jí začal sjíždět krk a tváře (to většinou vždycky zabralo). Ucítil jsem jak měkne. Objala mě a už ochotně mi udělala místo ve spacáku.

A potom po chvíli, až nastal skutečný den a vrchlíku stanu se dotkl sluneční paprsek, podepřel jsem si hlavu dlaní a naprosto nediskrétně pozoroval její chvějící se rty a dlouze hleděl do světlých očí, jejichž zornice byly ještě nepřítomně rozšířené a teprve v nich jsem nečekaně zahlédl všechny ty hvězdy, co chtěla bláhově spočítat a ucítil jsem mrazení po těle tak silné, že jsem se musel odvrátit, pracně se obout a vypadnout do toho průzračného rozechvělého rána , do mokré trávy plné zplihlých zmoklých pavučin a šplhat za sluncem nahoru do stráně. Nemohl jsem si pomoci.

Alois Páter - Lojzin

Trapsavec 2005